

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/164/2024
Identifikačné číslo spisu:	6119228838
Dátum vydania rozhodnutia:	28.10.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Erika Šobichová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6119228838.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov: 1/ J. T., nar. XX. G. XXXX, B., W. XX, 2/ I.. L. Q., nar. XX. T. XXXX, B., Q. XX, 3/ A. Q., nar. XX. L. XXXX, B., A. 3, 4/ J. Q., nar. XX. T. XXXX, B., N. XX, 5/ F. F., nar. XX. J. XXXX, B., Q. XX, všetci zast. JUDr. JCLic. Tomáš Majerčák, PhD., s.r.o. advokátska kancelária, Košice, Kováčska 28, IČO: 52858774, proti žalovanému: MH Teplárenský holding, a.s., Bratislava, Turbínová 3, IČO: 36211541, zast. IURISTICO, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Košice, Cimborkova 13, IČO: 36588041, o vydanie bezdôvodného obohatenia, vedenom pôvodne na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 20C/20/2019, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 11. októbra 2023 sp. zn. 2Co/102/2023 v spojení s opravným uznesením zo 17. septembra 2024, sp. zn. 2Co/102/2023, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 11. októbra 2023 sp. zn. 2Co/102/2023 v spojení s opravným uznesením zo 17. septembra 2024 sp. zn. 2Co/102/2023 v potvrdzujúcej časti (okrem výroku o trovách konania), z r u š u j e a v e c m u v r o z s a h u z r u š e n i a v r a c i a n a ď a ľ š i e k o n a n i e.

Odôvodnenie

1. (Pôvodne) Okresný súd Košice II ako súd prvej inštancie rozsudkom č.k. 20C/20/2019-259 zo dňa 21.02.2023 zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcom sumu 4.786,06 eura, z toho žalobcom v 1. a 2. rade po 1.596,06 eura a žalobcom v 3. až 5. rade po 531,98 eura. Uvedené sumy súd zaviazal žalovaného zaplatiť aj s 5% ročným úrokom z omeškania od 13.02.2019 až do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň súd priznal žalobcom náhradu trov konania v miere 100% vo vzťahu k žalovanému.

1.1. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobcovia (pôvodne aj žalobca v 1. rade G. N., ktorý zomrel XX. XX. XXXX a bol právnym predchodcom terajšej žalobkyne v 1. rade) podali žalobu, ktorou

sa domáhali od žalovaného zaplattenia žalovanej istiny 4.788,06 eura s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Žalobu odôvodnili tým, že sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti v kat. úz. T. L., obec B., okr. B., zapísanej na LV č. XXXXX ako parcela reg. E, parc. č. XXXX/XXX, druh pozemku: trvalé trávnaté porasty o výmere 471 m², pričom túto parcelu neoprávnene užíva žalovaný tým, že sa na nej nachádza nelegálna plechová stavba s potrubím, vlečka a výšku bezdôvodného obohatenia vyčíslili v súlade so znaleckým posudkom Ing. Michala Škriaba č. 3/2019, ktorý stanovil bezdôvodné obohatenie do výšky ročného nájomného za predmetný pozemok vo výške 5,083 eur/m².

1.2. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť, namietal tvrdenie žalobcov, že predmetnú parcelu užíva. Tento pozemok neužíval a nevyužíva ho ani v súčasnosti a ani do budúcnosti takýto záujem nemá. Žalobcov pri výkone vlastníckeho práva ničím neobmedzuje a vzniesol aj námietku proti znaleckému posudku, ktorý žalobcovia predložili s tým, že znalec nepostupoval v súlade s platnými právnymi predpismi.

1.3. Súd prvej inštancie v tomto spore v poradí prvým rozsudkom zo dňa 14.1.2020 žalobu zamietol s tým, že žalobcovia nepreukázali hodnoverne svoje tvrdenia o neoprávnenom užívaní sporného pozemku žalovaným a neunesli tak dôkazné bremeno. V dôsledku odvolania žalobcov Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací uznesením sp. zn. 2Co/1/2021 zo dňa 20.10.2021 rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Výtkol súdu prvej inštancie nedostatočné zdôvodnenie rozhodnutia s tým, že nevykonával ani potrebné dôkazy, okrem iného obhliadku pozemku na mieste samom za prítomnosti geodeta. Vyjadril tiež právny názor, že obhliadnuc od toho, čo bude na základe obhliadky predmetnej parcely zistené, nespornou v priebehu konania sa stala tá skutočnosť, že v rámci celého areálu je parcela žalobcov oplotená a uzamknutá, a teda žalobcovia ako vlastníci ju nemôžu riadne užívať a rozhodovať o tom, kto na ňu bude mať prístup.

1.4. Po vrátení veci súd prvej inštancie nariadil pojednávanie a na pojednávaní konanom dňa 21.02.2023 žalobcovia upustili od navrhovaného dôkazu, a to obhliadku spornej parcely na mieste samom aj za súhlasu právneho zástupcu žalovaného. Žalovaný totiž netvrdil, že sporný pozemok sa nenachádza za jeho oplotením, ale za podstatnú považoval otázku, či samotné oplotenie sa považuje za užívanie alebo nie. Žalobcovia tiež ani netvrdili, že sa na pozemku niečo nachádza, a preto ani geodet nemôže zisťovať, či žalovaný takýmto spôsobom pozemok užíva. Žalovaný tiež zdôraznil, že samotný pozemok žalobcov nie je oplotený, je oplotený len pozemok vo vlastníctve žalovaného, ktorý obklopuje pozemok žalobcov.

1.5. Následne súd prvej inštancie doplnil dokazovanie v intenciiach právneho názoru vysloveného v zrušujúcom uznesení odvolacím súdom a konštatoval, že v konaní nebolo sporné, že pozemok žalobcov je obklopený pozemkom žalovaného a pozemok žalovaného je oplotený. Existuje teda objektívna prekážka pre užívanie pozemku žalobcov a existuje objektívny stav, na základe ktorého dosiahol žalovaný postavenie detentora pozemku už len tým, že ho oplotil a uzamkol, čím ho sprístupnil len pre svoju potrebu a spôsobil objektívnu prekážku v možnosti užívania pozemku žalobcami ako vlastníkmi pozemku, a to už napĺňa skutkovú podstatu právnej normy bezdôvodného obohatenia.

1.6. Po citácii ust. § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka súd konštatoval, že došlo na strane žalovaného na úkor žalobcov k bezdôvodnému obohateniu užívaním cudzej veci bez úhrady tým, že žalovaný ušetril majetkové hodnoty, čo by za normálneho priebehu veci, keby sa užívanie veci zakladalo napr. na nájomnej zmluve, nenastalo. Čo sa týka výšky bezdôvodného obohatenia, vychádzal súd zo znaleckého posudku Ing. Michala Škriaba č. 3/2019 zo dňa 19.03.2022, ktorý žalobcovia predložili s tým, že v časti rekapitulácia nájmu znalec určil ročný nájom/m² sumou 5,430 eur, žalobcovia si však žalobou uplatnili nájomné len vo výške 5,083 eur/m² a súd teda nemohol rozhodovať nad požadovaný petit žaloby. Znaleckým posudkom Ing. Škriaba a jeho dodatkom, ktorý žalobcovia predložili v priebehu konania, boli odstránené námietky žalovaného, ktoré v konaní uvádzal. Ak predložený znalecký posudok čo do výšky sumy, ku ktorej znalec dospel, nedoložil žalovaný žiadnymi relevantnými dôkazmi, napr. svojím znaleckým posudkom, ktorý by spochybňoval závery uvedeného znalca.

1.7. Súd preto zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcom titulom bezdôvodného obohatenia sumy po prepočte výmery parcely na ich spoluvlastnícke podiely a s poukazom na ust. § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a § 3 vyhlášky č. 87/1995 Z.z. priznal aj úrok z omeškania v zákonnej výške. Úroky priznal súd od 13.02.2019, keďže výzva na vydanie bezdôvodného obohatenia bola žalovanému doručená 11.02.2019.

2. Na základe odvolania žalovaného Krajský súd v Košiciach (ďalej aj odvolací súd) rozsudok súdu

prvej inštancie potvrdil. Zrušil výrok o náhrade trov konania a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2.1. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku a predchádzajúceho procesného postupu súdu v konaní z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a v rozsahu námietok žalovaného vymedzených v podanom odvolaní dospel k záveru, že odvolanie čo do výroku vo veci samej nie je opodstatnené a uplatnené odvolacie dôvody nie sú preukázané. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa zásad vyplývajúcich z ust. § 191 a nasl. CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správne závery o právach a povinnostiach sporových strán. Uplatnený nárok správne právne posúdil a dospel k správne záveru, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil a odvolací súd nezistil ani pochybenia v procesnom postupe súdu prvej inštancie porušujúce procesné práva strán alebo právo na spravodlivý proces, ani žiadnu z procesných väd konania, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

2.2. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Odvolacie námietky žalovaného nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku a nie sú spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Na zvýraznenie správnosti rozhodnutia dodal:

2.3. Po zrušení v poradí prvého rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bol nárok žalobcov zamietnutý, súd prvej inštancie zistil nespornú skutočnosť (obe strany sporu sa na tom zhodli), že na pozemku žalobcov nie sú postavené v žalobe uvedené objekty, preto ani nebola už potrebná obhliadka súdu na mieste samom za účasti geodeta. Žalobcovia nepreukázali užívanie ich pozemku žalovaným určitým spôsobom, bolo preukázaná len tá skutočnosť, že pozemok žalobcov sa nachádza v objekte žalovaného, obkolesený pozemkami žalovaného, ktoré sú oplotené. Žalovaný dôvodil, že oplotil len svoje pozemky, že pozemok žalobcov nevyužíval, nevyužíva a ani nemá záujem využívať a žalobcovia by sa aj tak k pozemku nedostali, lebo naň nemajú prístup.

2.4. Odvolací súd vyslovil už vo svojom zrušujúcom uznesení č.k. 2Co/1/2021 zo dňa 20.10.2021 právny názor (opierajúci sa o aj o známe rozhodnutie NS ČR sp.zn. 28Cdo/2746/2013, ale aj 25Cdo/845/1999, 30Cdo/199/2007), že samotné oplotenie a uzamknutie areálu, v ktorom sa pozemok žalobcov nachádza predstavuje prekážku pre žalobcov ako vlastníkov vykonávať svoje vlastnícke práva k tomuto pozemku a žalovaný dosiahol postavenie detentora tohto pozemku na úkor žalobcov už tým, že ho sprístupnil len pre svoju potrebu a je nepodstatné, v ako rozsahu ho využíva. Naďalej platí, že ak žalobcovia do areálu prístup nemajú, nemajú ani možnosť kontrolovať využívanie tohto pozemku a nemožno od nich vyžadovať, aby preukazovali, akým spôsobom žalovaný ich pozemok využíva. V tomto spore ide o vydanie bezdôvodného obohatenia a preto námietka žalovaných, že aj tak nemajú žalobcovia k svojmu pozemku prístup, lebo je obkolesený pozemkom žalovaného neobstojí už aj cez prizmu dobrých mravov (§3 OZ), lebo súhlasom súdu s takýmto postojom by sa odobril stav, pri ktorom oplotením pozemkov jedného vlastníka, ak sa medzi nimi nachádza pozemok iného vlastníka by sa absolútne znemožnil výkon vlastníckeho práva tohto dotknutého vlastníka, ktorý má napokon právne nástroje na to, aby sa k svojmu pozemku dostal.

2.5. Odvolací súd sa oboznámil s odôvodnením výroku rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania a dospel k záveru, že toto odôvodnenie nezodpovedá požiadavkám uvedeným v § 220 ods.2 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku v časti výroku vo veci samej, čo do potvrdzujúcej časti podal dovolanie žalovaný. Dovolanie podal z dôvodov podľa § 420 písm. f) CSP. Dovolacia námietka spočívala v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku odvolacieho súdu. Žalovaný osobitne zdôraznil, že nenapáda nesprávne právne posúdenie konajúceho súdu.

3.1. Žalovaný poukázal na to, že v odvolaní namieta, že súd prvého stupňa sa nevysporiadal s jeho námietkami ohľadne skutkových odlišností posudzovanej veci a judikatúry z ktorej vychádzal pri posúdení bezdôvodného obohatenia, ako aj že sa nevysporiadal s otázkou prípustnosti znaleckého posudku ako dôkazu v konaní. Bolo úlohou odvolacieho súdu dať na tieto námietky primeranú odpoveď. Odvolací súd založil svoje druhé rozhodnutie, ktorým žalobca žalobe vyhovel na právnom názore, že oplotenie pozemku je postačujúcou okolnosťou pre právny záver, že žalovaný pozemok žalobcov užíva. Odvolací súd následne tento názor doplnil judikatúrou Najvyššieho súdu Českej republiky. Žalovaný poukázal na to, že táto judikatúra je judikatúrou najvyššieho súdu cudzieho suveréna, ktorá jednak nie je žiadnym spôsobom záväzná pre súdy Slovenskej republiky a nepredstavuje ustálenú rozhodovaciu prax z

ktorej by mali sudy Slovenskej republiky vychádzať. Bolo nevyhnutné, aby sudy uviedli podrobné skutkové ako aj právne závery citovaného rozhodnutia, ako ich aplikovali na skutkový stav prerokovávanej veci vrátane vysvetlenia prečo tieto závery je potrebné aplikovať v prejednávanej veci napriek skutkovým odlišnostiam. Odvolací súd a ani súd prvého stupňa tak neurobili. Žalovaný poukázal na to, že v rozhodnutí Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 28Cdo/2746/2013 ide o celkom odlišnú skutkovú situáciu, keď v tejto veci sudy posudzovali pozemok resp. areál stavieb nachádzajúci sa na pozemku, ktorý bol oplotený žalovaným, pričom žalobca nemal od oplotenia kľúče. Najvyšší súd vyslovil, že v tomto prípade oplotenie a uzamknutie pozemku, aj keď stavbu už žalovaný neužíva na podnikanie je potrebné považovať za užívanie pozemku. V prejednávanej veci (tejto) žalovaný nemá na pozemku žalobcov nič umiestnené, ani hnuťelné ani nehnuteľné veci a pozemok žiadnym spôsobom nevyužíva. Žalovaný síce oplotil svoje pozemky, ktoré pozemok vo vlastníctve žalobcu obklopujú, avšak nikdy neodmietol pozemok žalobcom prístupniť. Žalovaný zdôraznil, že pozemok vo vlastníctve žalobcov nie je žalobcom prístupný ani v prípade neexistencie oplotenia bez riadneho vecného bremena - práva prechodu. Odlišnosť spočíva v neprístupnosti pozemku žalobcov bez zriadenia vecného bremena a i súvislosti v akých bolo Najvyšším súdom Českej republiky vykladaný pojem užívanie. Odvolací súd sa ani s jednou z týchto skutočností nevysporiadal, napriek odvolacím námietkam žalovaného. Žalovaný uviedol viacero výhrad voči odôvodneniu rozhodnutiu súdu prvého stupňa, na žiadnu z týchto výhrad odvolací súd nereagoval, ani neuviedol prečo ich prípadne nepovažuje za relevantné a prečo nepotrebuje na ne reagovať.

3.2. Odvolací súd teda nereagoval na argument uvedený v odvolaní, že oplotenie pozemku nemôže byť považované za užívanie, ak existuje popri oplotení iná objektívna prekážka.

3.3. Žalovaný taktiež namieta úplnú absenciu odôvodnenia rozsudku vo vzťahu k využitiu znaleckého posudku č. 3/2019 vypracovaného Ing. Škriabom na stanovenie výšky bezdôvodného obohatenia. Žalovaný vznášal viaceré námietky voči znaleckému posudku už v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, taktiež v odvolaní zo dňa 17. apríla 2023 s poukazom na body 30. až 45. zopakoval všetky výhrady voči znaleckému posudku predloženého žalobcom v konaní.

3.4. Zároveň žalovaný namieta, že súd prvej inštancie prijal tento znalecký posudok ako dôkaz bez toho, aby uviedol v konaní predbežné právne posúdenie v zmysle § 181 ods. 2 CSP. Vzhľadom na uvedené žiadal, aby rozsudok krajského súdu bol zmenený tak, že žaloba bude zamietnutá. Zároveň si uplatnil aj náhradu trov dovolacieho konania.

4. K dovolaniu žalovaného sa písomne vyjadrili žalobcovia. Poukazujú na to, že pokiaľ žalovaný nebol úspešný v súdnom konaní a sudy rozhodli v jeho neprospech, nejde o žiadny prípad znátočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, nakoľko procesným postupom súdu nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces u žalovaného. Nie je možné stotožniť sa s námietkou žalovaného, že odvolací súd riadne neodôvodnil svoje rozhodnutie. Pokiaľ žalovaný rozporuje výšku bezdôvodného obohatenia, ktorá bola stanovená znaleckým posudkom č. 3/2019, poukázal na to, že žalovaný mal dostatok času, aby od podania odporu od roku 2019 inicioval znalecké dokazovanie, dokonca aj na pojednávaní uskutočnenom dňa 21.02.2023 žalovaný na výzvu či má, návrhy na doplnenie dokazovania žiadnym spôsobom nerozporoval tento znalecký posudok, nenavrhol znalecké dokazovanie, a teda nenavrhol žiadne doplnenie dokazovania. Až následne v záverečnej reči uviedol, že znalecký posudok bol údajne vyhotovený podľa neúčinných právnych predpisov, žalovaný v tomto smere neunesol dôkazné bremeno. Toto konštatoval aj súd prvej inštancie v rámci svojho rozsudku v bode 23. odôvodnenia. Z tohto dôvodu odôvodnenia rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu sú dostatočné a zrozumiteľné. Vo vzťahu k argumentu o nedostatočnom odôvodnení, pokiaľ ide o tvrdenie, že oplotenie pozemku nemôže byť považované za užívanie, ak existuje popri oplotení iná objektívna prekážka, poukázal na to, že nevedno aká iná objektívna prekážka existuje. Takéto tvrdenie je nepochybne v rozpore s judikatúrou, nakoľko ak žalovaný má oplotené a uzamknuté pozemky žalobcov, treba mať bezpochyby za to, že ich užíva a preto je povinný vydať bezdôvodné obohatenie v celom rozsahu. Vzhľadom na uvedené žiadal, aby dovolanie žalovaného bolo odmietnuté a zároveň si uplatnil aj náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je sčasti dôvodné.

5.1. Žalobca vyvodzoval prípustnosť podaného dovolania na základe ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keď vytykal odvolaciemu súdu nedostatočné odôvodnenie rozsudku.

5.2. Podľa § 420 písm. f) C.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

5.3. Z dôvodovej správy k tomuto ustanoveniu okrem iného vyplýva, že doterajší pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“ sa nahradil terminologicky správnym pojmom „právo na spravodlivý proces“, ktorého obsahové znaky vyplývajú z konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu Slovenskej republiky.

5.4. Judikatúrou konkretizovaný obsah práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) je veľmi pestrý. Procesné elementy tohto práva zdôrazňujú „stanovený postup“, teda dodržanie procesných pravidiel v konaní ako celku pred všeobecným súdom. Nezávislosť jeho rozhodovania sa uskutočňuje v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Jedným z takýchto princípov, predstavujúcim súčasť práva na riadny proces, vylučujúcim svojvôľu pri rozhodovaní, je i povinnosť súdu svoje rozhodnutie odôvodniť spôsobom zakotveným v ustanovení § 220 ods. 2 a 3 CSP. Z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. V prípade, kedy sú právne závery súdu v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplyvajú, alebo ignorujú kogentnú normu, či popierajú všeobecne akceptované chápanie dotknutého právneho inštitútu, treba také rozhodnutie považovať za stojace v rozpore s čl. 46 ods. 1 ústavy, ako i čl. 1 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

5.5. Porušenie práva na spravodlivý (riadny) proces nie je však možné vykladať tak, že by sa dovolateľovi garantoval úspech v konaní, či sa zaručovalo právo na rozhodnutie zodpovedajúce jeho predstavám. Obsahom tohto ústavou a dohovorom zaručeného práva je zaistenie práva na spravodlivé (riadne) súdne konanie, v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Okolnosť, že dovolateľ so závermi či názormi odvolacieho súdu nesúhlasí, nemôže sama osebe založiť dôvodnosť dovolania.

5.6. Pojem „právo na spravodlivý proces“ teda podľa názoru najvyššieho súdu zahŕňa nielen „postup súdu“ ako jeho „faktickú“ činnosť, ale (najmä) aj nesprávne súdne rozhodnutie, v dôsledku ktorého nemohol účastník konania (dovolateľ) uplatniť svoje práva pred okresným i krajským súdom. Predovšetkým súdnym rozhodnutím je takmer výlučne determinované právo na spravodlivý proces, lebo ním sa súdne konanie ako celok končí. Niet preto žiadneho dôvodu pre všeobecný záver, že by malo byť z tohto pojmu (právo na spravodlivý proces) vylučované rozhodnutie súdu, ktorým sa završuje (resp. končí) celé konanie (porov. nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013 a pod.).

5.7. Podľa posledné citovaného nálezu ústavného súdu (III. ÚS 330/2013) súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré odborne, jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom žiadanej súdnej ochrany. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť riadne a právne správne odôvodniť svoje rozhodnutie, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti prípadu.

5.8. Podľa tohto výkladu nie je - logicky vzaté - prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) C.s.p. závislá na jeho dôvodnosti, totiž až na tom, keď „vyjde najavo“ (ne)správnosť dovolateľovho tvrdenia o existencii dôvodu zmätočnosti vo forme porušenia práva na spravodlivý proces. To však môže vyjsť najavo iba vtedy (či až vtedy), ak dovolací súd vecne preskúma tvrdenie dovolateľa o porušení tohto

práva, o tvrdenom dôvode porušenia práva na spravodlivý proces vydá svoje fiktívne rozhodnutie, ktorým buď dovolanie rozsudkom zamietne (vtedy je dovolanie neprípustné), ak je napadnuté rozhodnutie správne, bolo napadnuté rozhodnutie zruší (vtedy je dovolanie prípustné a zároveň aj dôvodné).

5.9. Prípustnosť dovolania však dovolací súd musí skúmať skôr, než sa pustí do meritórneho (vecného) prejednávania dovolacích dôvodov. Už z toho vyplýva, že dovolací súd nemôže prípustnosť dovolania posudzovať podľa výsledku vecného pojednania dovolania (jeho dôvodov). Rovnako nie je logické, aby dovolací súd uznesením odmietol dovolanie ako neprípustné z dôvodu, že podľa jeho názoru nejde o porušenie práva na spravodlivý proces, alebo preto, že nie je opodstatnený iný dovolací dôvod. Vo všetkých týchto prípadoch (fázach konania) nejde totiž už o prípustnosť, ale o dôvodnosť dovolania a obsah i forma rozhodnutia dovolacieho súdu sa musí riadiť ustanovením § 448 a § 449 CSP.

6. Citované ustanovenie zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Za znemožnenie strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP, treba považovať aj taký postup súdu, ktorým sa strane odmieta možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislosť a nestrannosť súdu a ktorým dochádza k odmietnutiu spravodlivosti (*denegatio iustitiae*), keď súdom prijaté závery nemajú svoj racionálny základ v interpretácii príslušných ustanovení právnych predpisov a teda sú svojvoľné a neudržateľné a keď rozhodnutie súdu neobsahuje žiadne dôvody alebo ak v ňom absentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie vo veci, prípadne, ak argumentácia obsiahnutá v odôvodnení rozhodnutia je natoľko vnútorne rozporná, že rozhodnutie ako celok je nepresvedčivé.

7. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vetrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*).

7.1. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovná so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplyvajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

7.2. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť, je totiž odrazom

práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

7.3. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

7.4. Ak nie sú totiž zjavné dôvody toho-ktorého rozhodnutia, nastávajú obdobné následky ako tie, ktoré vedú k nezákonnosti ale hlavne k nepresvedčivosti rozhodnutia, čo je však v rozpore nielen s požadovaným účelom súdneho konania, ale aj tiež so zásadami spravodlivého procesu.

8. V predmetnej prejednávanej veci odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (okrem výroku o trovách) s poukazom na to že vo veci súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu a úplne zistil skutkový stav, vec správne právne posúdil a dospel k správne záveru pričom dospel k záveru, že nedošlo k žiadnemu pochybeniu, nebola zistená žiadna z procesných väd konania, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Jeho odôvodnenie je zhrnuté v bodoch 18. a 19. rozhodnutia, podľa ktorých: „ Po zrušení v poradí prvého rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bol nárok žalobcov zamietnutý, súd prvej inštancie zistil nespornú skutočnosť (obe strany sporu sa na tom zhodli), že na pozemku žalobcov nie sú postavené v žalobe uvedené objekty, preto ani nebola už potrebná ohliadka súdu na mieste samom za účasti geodeta. Žalobcovia nepreukázali užívanie ich pozemku žalovaným určitým spôsobom, bolo preukázaná len tá skutočnosť, že pozemok žalobcov sa nachádza v objekte žalovaného, obkolesený pozemkami žalovaného, ktoré sú oplotené. Žalovaný dôvodil, že oplotil len svoje pozemky, že pozemok žalobcov nevyužíval, nevyužíva a ani nemá záujem využívať a žalobcovia by sa aj tak k pozemku nedostali, lebo naň nemajú prístup.

19. Odvolací súd vyslovil už vo svojom zrušujúcom uznesení č.k. 2Co/1/2021 zo dňa 20.10.2021 právny názor (opierajúci sa o aj o známe rozhodnutie NS ČR sp.zn. 28Cdo/2746/2013, ale aj 25Cdo/845/1999, 30Cdo/199/2007), že samotné oplotenie a uzamknutie areálu, v ktorom sa pozemok žalobcov nachádza predstavuje prekážku pre žalobcov ako vlastníkov vykonávať svoje vlastnícke práva k tomuto pozemku a žalovaný dosiahol postavenie detentora tohto pozemku na úkor žalobcov už tým, že ho sprístupnil len pre svoju potrebu a je nepodstatné, v ako rozsahu ho využíva. Naďalej platí, že ak žalobcovia do areálu prístup nemajú, nemajú ani možnosť kontrolovať využívanie tohto pozemku a nemožno od nich vyžadovať, aby preukazovali, akým spôsobom žalovaný ich pozemok využíva. V tomto spore ide o vydanie bezdôvodného obohatenia a preto námietka žalovaných, že aj tak nemajú žalobcovia k svojmu pozemku prístup, lebo je obkolesený pozemkom žalovaného neobstojí už aj cez prizmu dobrých mravov (§3 OZ), lebo súhlasom súdu s takýmto postojom by sa odobrila stav, pri ktorom oplotením pozemkov jedného vlastníka, ak sa medzi nimi nachádza pozemok iného vlastníka by sa absolútne znemožnil výkon vlastníckeho práva tohto dotknutého vlastníka, ktorý má napokon právne nástroje na to, aby sa k svojmu pozemku dostal."

8.1. Podľa § 387 ods. 1 až 3 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

(2) Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne

doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

(3) Odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

8.2. Žalovaný vo svojom dovolaní s poukazom na § 420 písm. f) CSP namietal nedostatočné sa vysporiadanie odvolacieho súdu a to po prvé, že judikatúra, na ktorej odvolací súd a teda aj súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie je judikatúrou Najvyššieho súdu cudzieho suveréna, ktorá jednak nie je žiadnym spôsobom záväzná pre súdy Slovenskej republiky a tieto rozhodnutia nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu prax, z ktorej by mali súdy Slovenskej republiky vychádzať. Zároveň v tejto časti namietal, že ak by aj tieto rozhodnutia mali byť použiteľné v danej veci, bolo nevyhnutné, aby súdy podrobne uviedli skutkové aj právne závery citovaného rozhodnutia a aplikovali ich na skutkový stav v prejednávanej veci, vrátane vysvetlenia prečo je tieto závery potrebné aplikovať práve v prerokúvanej veci napriek odlišným skutkovým okolnostiam. Po druhé žalovaný v odvolaní vniesol výhrady voči znaleckému posudku predloženému žalobcom v konaní. Tieto výhrady vo svojom odvolaní špecifikoval v bodoch 30 až 45 odvolania. Tretia čiastková námietka v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP spočívala v tom, že súd prvej inštancie prijal znalecký posudok ako dôkaz bez toho, aby uviedol v konaní predbežné právne posúdenie zmysle § 181 ods. 2 CSP.

8.3. K prvej a tretej dovolacej námietke v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP dovolací súd udáva, že tieto nemôžu byť dôvodné, vzhľadom a k tomu, že takto špecifikované námietky neboli vznesené v rámci podaného odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie, preto sa týmito logicky nemohol odvolací súd ani zaoberať.

8.4. Dovolací súd k týmto všeobecne udáva, že z princípu racionálneho, efektívneho a inštančného súdneho konania o dovolaní vyplýva, že dovolateľ musí uplatniť celú argumentáciu, ktorú považuje za významnú, rovnako ako všetky dovolacie návrhy už v odvolacom konaní. Úlohou dovolacieho súdu je potom posúdiť, či tieto argumenty a návrhy odvolací súd riadne preskúmal a či k nim zaujal správny právny záver. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nemôže predstavovať nástroj na obchádzanie (hoci aj neúmyselné) povinnosti vyčerpania riadnych opravných prostriedkov na ochranu subjektívnych práv dovolateľa, a to nielen formálne, ale aj materiálne, teda vecne (argumentačne), čo znamená, že dovolateľ môže v mimoriadnom opravnom prostriedku (úspešne) argumentovať len takými dôvodmi, ktoré namietal už v rámci riadneho opravného prostriedku a ktoré boli meritórne posudzované odvolacím súdom v jeho neprospech (R 73/2019).

8.5. Dovolanie nemôže predstavovať nástroj na obchádzanie (hoci aj neúmyselné) povinnosti vyčerpania riadnych procesných prostriedkov na ochranu subjektívnych práv dovolateľa, a to nielen formálne, ale aj materiálne, dispozične, teda obsahovo vecne (argumentačne); hodnotové obmedzenie prípustnosti opravného prostriedku nepredstavuje odmietnutie spravodlivosti (sp. zn. 4Cdo/40/2019).

8.6. V sporovom konaní je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán, pričom povinnosť strany tvrdiť je jednou zo základných povinností v sporovom konaní, má kľúčový význam predstavuje jeden zo základných princípov civilného procesu (článok 8 Základných princípov CSP). Vo všeobecnosti platí, že dôkaznú povinnosť a s ňou súvisiace dôkazné bremeno má v spore každý, kto v spore niečo tvrdí. Nový procesný kódex s účinnosťou od 1. júla 2016 zaviedol do procesného práva nový inštitút prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, ktoré ako úkony procesných strán podliehajú koncentrácii konania.

8.7. Ak teda dovolateľ uplatnené námietky v dovolaní neuplatnil v odvolacom konaní, nemôže ich posudzovať dovolací súd pre nedostatok svojej právomoci (§ 419 CSP a contrario). V podstate obdobne postupuje vo svojej činnosti aj ústavný súd, z ktorého judikatúry vyplýva, že ak sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, ale nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc a sťažnosť sťažovateľa odmietne (II. ÚS 70/2017).

8.8. Dovolací súd aj napriek uvedenému k námietke, že súd prvej inštancie neuviedol v konaní predbežné právne posúdenie zmysle § 181 ods. 2 CSP uvádza, že cieľom § 181 ods. 2 CSP je zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť strany už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Okrem toho je cieľom zrýchliť a zjednodušiť konanie tak, aby sa nevykonávali zbytočné dôkazy, ktoré súd nepovažuje za dôležité a nevenovala sa pozornosť

bezdôvodným skutkovým tvrdeniam, ktoré sú podľa názoru súdu buď nesporné alebo právne bezvýznamné. Porušenie uvedeného ustanovenia však nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv. Aj z judikatúry ÚS SR (napr. IV.ÚS 16/2012) vyplýva, že súd až v samotnom rozhodnutí vo veci, a nie v rámci postupu podľa § 118 ods. 2 OSP, vyjadrí svoj definitívny právny názor týkajúci sa konkrétnej prejednávanej veci (porovnaj aj uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/3/2016 z 22. marca 2017, uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/211/2013 z 13. mája 2014, prípadne uznesenie NS SR sp. zn. 7Cdo/279/2021 z 31. januára 2022).

8.9. Treba tiež zdôrazniť, že súd rozhoduje na základe zisteného skutkového stavu (§ 215 ods. 1 CSP), berie do úvahy iba skutočnosti, ktoré vyšli najavo počas konania (čl. 11 ods. 4 CSP) a pri zisťovaní skutkového stavu vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti (§ 186 ods. 2 CSP). Súd pri výkone spravodlivosti nesmie byť obmedzovaný tak pôvodnými predbežnými závermi o skutkovej stránke veci, ako ani prípadným vlastným predbežným právnym posúdením. Dovolací súd tak zastáva názor, že opomenutie aplikácie § 181 ods. 2 CSP sa konvalidovalo vydaním rozhodnutia vo veci samej súdom prvej inštancie, v ktorom rozhodnutí súd oznámil svoje názory a tým zhojil tento procesný nedostatok.

9. Za nedôvodné považuje dovolací súd v časti namietania vád v zmysle § 420 písm. f) CSP aj nesprávne právne posúdenie veci z dôvodu toho, že žalovaný dovolanie nepodal z dôvodov podľa ust. § 421 ods. 1 CSP.

10. Dôvodnou dovolací súd ale uznal dovoláciu námietku druhú dovolania podľa § 420 písm. f) CSP a to vo vzťahu k nedostatku odôvodnenia odvolacej námietky k výške bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k namietaniu znaleckého posudku. Z obsahu odvolania je zrejmé, že žalovaný vo svojom odvolaní pod bodmi 30. až 45. uviedol pomerne rozsiahle a štruktúrované odvolacie námietky, pričom z obsahu rozhodnutia odvolacieho súdu nie je zrejmé, že by sa odvolací súd k týmto vyjadroval. Nie je možné sa v tomto smere uspokojiť s bodom 23. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie.

10.1. Dovolací súd uvádza, že pokiaľ odvolací súd náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil aj tieto žalovaným namietané skutočnosti, resp. dostatočným spôsobom neodôvodnil ich bezvýznamnosť a irelevantnosť, odôvodnenie jeho rozhodnutia treba považovať za nedostatočné odôvodnenie, čím porušil právo žalobcu na spravodlivý proces a konanie zaťažil vadou v zmysle § 420 písm. f) CSP. Odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu neobsahuje ani elementárne vysvetlenie toho prečo odvolanie žalovaného považuje za nedôvodné práve aj vo vzťahu k týmto odvolacím námietkam. Teda s týmito námietkami žalovaného tak ako sú uvedené, ktoré vyplývajú z obsahu odvolania sa odvolací súd nezaoberal v rozpore s § 387 ods. 3 CSP. Pokiaľ odvolací súd považoval tieto námietky žalovaného vo veci za irelevantné bolo potrebné vysvetliť z akých dôvodov vo vzťahu k prejednávanej veci sú tieto irelevantné.

10.2. Nevysporiadaním sa s uplatnenými odvolacími námietkami žalovaného došlo k porušeniu jeho procesných práv na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia, vrátane jeho legitímnych očakávaní, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej niet, tak bude rozhodnutý spravodlivo (čl. 2 Základných princípov CSP). S ohľadom na vyššie uvedené dôvody, dovolací súd konštatuje, že dovolateľ opodstatnene namietal porušenie jeho procesných práv v takej miere, že postupom odvolacieho súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a preto uplatnený dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP zakladá nielen prípustnosť, ale aj dôvodnosť podaného dovolania.

10.3. V ďalšom konaní je odvolací súd povinný rozhodnutie o podanom odvolaní žalovaného náležite odôvodniť v súlade s ustanovením § 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 a § 387 ods. 3 CSP (§ 455 CSP), tak aby dal zrozumiteľne odpovede na vyššie uvedené odvolacie námietky žalovaného, ak tieto nie sú dôvodné, vysvetlí aj dôvody prečo sú námietky neopodstatnené.

10.4. O nároku na náhradu trov pôvodného konania a trov dovolacieho konania rozhodne odvolací súd v novom rozhodnutí vo veci samej (§ 453 ods. 3 CSP).

10.5. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnymi názormi dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

11. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.